

Psykologi C - eksamen nr. 2

Forberedelsestid: 40 min.

- Se video: Intro
- Forbered opgaven
- Se video: Eksamen 1
- Diskuter elevens præstation og giv en karakter
- Se video: Votering
- Konkluder hvad der lægges vægt på

OBS!

Se også gratis videoer med gode råd om prøver og eksamen.

Mød en række deltagere i serien "Ved det grønne bord"

www.dgb.dk

Redaktionen har i det omfang det har været muligt indhentet tilladelse til at citere eksamensopgaverne. I enkelte tilfælde er det ikke lykkedes at finde ophavsrethaveren. Skulle nogens ophavsret være krænket bedes de kontakte PTV film.

Tema: **Udvikling, omsorg & svigt**

1. Gør rede for forskellige former for omsorgssvigt og for konsekvenserne af svigt.
2. Med udgangspunkt i teorigennemgangen analyseres casematerialet
3. Diskutér hvad man kan gøre for børn, der er udsat for omsorgssvigt.

Casemateriale: Uddrag af artiklen "*Børn jeg ikke kan glemme*" d.23.9.2008 af Özlem Cekic i *Politiken*.

Børn jeg ikke kan glemme

- 5 **Sidst jeg fortalte om konkrete oplevelser med svigtede børn, fik velfærdsministeren Ankestyrelsen til at undersøge mig personligt. Nu vover jeg pelsen igen.**

Af Özlem Sara Cekic, socialordfører for SF og tidligere sygeplejerske

- 10 [...] For hvad er de for nogle, de udsatte børn og unge vi snakker om? Man kan se det fra to synsvinkler: Mange af børnene er i stor risiko for at ende i bander og kriminalitet, når de bliver ældre. Men de samme børn er på den anden side også ekstremt sårbare børn, som udsættes for svigt, man slet ikke kan forestille sig. Vi kender alle billederne af de udsatte unge, der ender i kriminelle bander.
- 15 Men billedet af de svigtede og sårbare børn forbliver - desværre - stadig ukendt for de fleste. Og det gør også det faktum, at det ofte er de samme børn, vi svigter som små, som siden ender uden for pædagogisk rækkevidde som utilpassede unge eller senere som hjemløse, psykisk syge eller misbrugere.

- Jeg er uddannet sygeplejerske og har arbejdet syv år inden for forskellige dele af psykiatrien, både med udsatte og svigtede børn og unge og med deres meget syge forældre. Jeg har været vidne til mange tragiske børneliv, som fortsat kan give mig mareridt. [...]
- 20

- Ali og Fatima** var flygtninge fra Irak. Medlemmerne af deres familie var blevet dræbt både under Saddam Husseins styre og senere af amerikanske og irakiske soldater. Ali havde store traumer fra sine oplevelser, og Fatima led af depression. De havde tre børn på 4, 9 og 12 år. Fatima lå i sengen hele dagen og ventede på døden. I lange perioder gik hun ikke i bad, og i dage ad gangen snakkede hun ikke med sine børn. Ali, derimod, snakkede som et vandfald og var meget
- 25

kaotisk. Han kunne ikke sove, og når han endelig faldt i søvn, led han af mare-
ridt. Om natten kunne han vågne overbevist om, at huset ville blive ramt af et
missil. Det ældste barn fortalte mig, hvor bange hendes søskende blev af hans
råb. Da jeg spurgte, om hun selv også blev bange, sagde hun, at hun »var god til
5 at skjule det«.

Det tog over tre måneder at finde en dato, så vi kunne diskutere familiens situ-
ation med socialforvaltningen. Sagsbehandleren blev udskiftet med jævne
mellemrum, og hver gang måtte vi bruge tid på at genfortælle familiens historie i
10 stedet for at løse deres problemer. Manglende koordinering med skolen, social-
forvaltningen og os gjorde, at vi havde tre børn, som sejlede deres egen sø.

Vi var alle enige om, at de var bedst tjent med at få en familie, der gav dem tre
måltider sund mad, og hvor de kunne sove otte timer uden at blive vækket af
faderens råb og skrig. Et sted, hvor de ville få vinterstøvler, når det blev koldt,
og hvor der var forældre, der kunne smøre madpakker til dem og hjælpe dem
15 med at børste deres tænder. Men det var svært at kræve de ting af forældrene,
når de ikke engang havde ressourcer til at børste deres egne tænder. Men kom-
munen havde mange med massive sociale problemer, og derfor var meldingen:
»Vi kan ikke anbringe alle - så mange penge har vi ikke«. Da jeg fortalte fami-
lien, at jeg skiftede job, blev Ali sur. »Du er også ligeglad med os«, sagde han.
20 Det ældste af børnene var begyndt med småtyverier, den mellemste var
ualmindelig pligttopfyldende, og den mindste var blevet så hyperaktiv, at det var
svært at rumme i børnehaven.

Louise var 13 år og havde en kronisk lungesygdom. Det var svært for hende at
holde styr på de mere end 20 piller og inhalationer, hun skulle tage i løbet af en
25 dag. De fleste børn med lungesygdomme får massiv hjælp og støtte af deres for-
ældre. Det gjorde Louise ikke. Moderen havde afleveret Louise på skadestuen
og fortalt, at hun ikke »orkede« hende mere. Selv om overlægen mange gange
havde snakket med hende i telefonen og forklaret vigtigheden, lykkedes det ikke
at få moderen til at besøge Louise. Det var ikke første gang, Louise blev indlagt,
30 og det blev nok heller ikke den sidste. Hendes sygdom krævede
regelmæssighed, og det fik hun ikke af sin mor.

Der var noget grænseoverskridende ved Louises opførsel. Hun higede efter
voksenkontakt og fik de andres forældre til at tage hende med på små ture ned til
kiosken eller ud i haven. Selv om Louise ikke var mere end 13 år, lignede hun
35 altid en 18-årig på vej til en fest med en smøg i hånden - udfordrende i tøjet og
med overdreven makeup. For bedre at kunne forstå Louise læste jeg hele hendes
journal igennem. Afdelingens psykolog havde allerede seks år tidligere udtrykt
bekymring for, om Louise var blevet seksuelt misbrugt. Moderen var meget ung

og havde ingen uddannelse. Hun havde tre børn, men havde svært ved at være der for dem. Hun slog børnene, og børnene slog hinanden og hende. Vi holdt et møde for at få Louise anbragt uden for hjemmet, men sagsbehandlerne sagde, at det var for dyrt, og der var ventetid på institutionerne. Trods massiv modstand
5 fra vores side blev Louise udskrevet, uden at nogen kunne tage over. Overlægen ringede til moderen for at få hende til at hente Louise, men det ville hun ikke. Louise blev sat i en taxa med en pose medicin og en taxabon - på vej hjemad. Den følelse jeg havde i maven, ønsker jeg ikke for nogen. [...]

10